

התהליך האבולוציוני

שלום ידידי היקרים מכל. ברכות לכולכם כאן. שמחה ואהבה מגיעות בעקבות האמת – המחויבות לאמת כפי שהיא. עמוק בלבכם טמון הזרע לכל הפוטנציאלים האלה: אמת, אהבה, שמחה, חוכמה ושלווה. המאפיינים האלה, מצבי הוויה אלה, נמצאים ברשותכם בכמות ובאיכות בשפע. מימושם תלוי בכם, וכדי לממשם, עליכם לדמיין קודם כל את הפוטנציאלים האלה עמוק בתוך הווייתכם הפנימית ביותר, ואחר כך לדמיין את פרישת הפוטנציאלים הרדומים האלה כדי לעוררם ולפרוש אותם כלפי חוץ, כדי שיצמחו מתוך פנימיותכם אל תחומי חייכם החיצוניים.

נושא ההרצאה הערב הוא תהליך המסע האבולוציוני, שכן זהו מסע. ככל שאתם צומחים דרך המאמצים שאתם משקיעים בעבודת הנתיב, כך אתם מתחילים להבחין בתהליך זה יותר ויותר כמציאות אורגנית שמתקשרת את עצמה אליכם. לתהליך יש חוקים משלו, רצף משלו, קצב משלו, חוכמה עליונה משלו ומשמעות פנימית משלו. בתחילת הדרך אתם חשים בו רק במעורפל ומדי פעם, אך ככל שאתם מתקדמים בנתיב, ככל שאתם מעוגנים יותר באמת, אתם רואים את התהליך נפרש כאירוע חי ואורגני.

הטעות שאתם עושים היא להאמין שאירוע אורגניזמי זה, שתהליך זה, הוא תוצאה של החלטתכם ללכת בנתיב התמרה, נתיב שבו אתם מוצאים את עצמכם ומתפתחים; אך זוהי תפיסה מוטעית. התהליך קיים תמיד. ההבדל היחיד הוא שכאשר אינכם נמצאים בנתיב שמפעיל [מעורר] מודעות למציאות הפנימית שלכם, כאשר עודכם בעיוורון ובבורות לגבי עצמכם, ולפיכך, באותה המידה, גם לגבי היקום, אתם חייבים גם להיות חסרי מודעות לחלוטין לכך שתהליך זה מתרחש בתוכם. אם כן, ראשית, חשוב מאוד להבין את ההבדל, ידידי. התהליך הוא לא משהו שמתרחש רק אחרי שאתם נכנסים לנתיב התפתחותי. הכניסה אל הנתיב וההתקדמות בו מאפשרות לכם למקד את מודעותכם במשהו שהיה קיים שם תמיד, רק שלא הבחנתם בו, ותהיו מסוגלים לעקוב אחר [ללכת עם] התהליך על ידי עירובו של אישיות האגו במקום להניח לה להיוותר מאחור.

זהו היבט נוסף של התעוררות המודעות, ובמובן זה, הרצאה זו היא גם המשך להרצאה הקודמת. מודעות אינה מתרחשת לפתע פתאום. תחת זאת היא תהליך של התעוררות למשהו שהיה קיים שם תמיד. המודעות המתעוררת תופשת פתאום אירועים נפשיים [על-חושיים, psychic], אירועים פנימיים וחיצוניים כאחד, מצבי הוויה בתוך העצמי ובאחרים, קשרים ויחסי גומלין בין בני אדם ובין דברים, בין תודעה אינדיבידואלית לתודעה קוסמית. מדוע היא היתה שם תמיד? משום שהזמן אינו אלא אשליה של השכל [mind] המוגבל. המוגבלות של שכל זה אחראית גם לאי-התפישה של מה שכבר ישנו. ככל שהשכל נעשה מוגבל פחות, הוא נעשה מסוגל לתפוש את מה שיש. כדאי מאוד שלא תבלבלו את זה עם "רצף האירועים", שכן תפישה חדשה זו תפעיל בתודעה שלכם היבט שעודנו רדום: הכוח להבחין במציאות. במצב הרדום אתם מבלבלים תמיד סיבה ותוצאה, אתם מסתכלים תמיד דרך הטלסקופ מן הצד הלא נכון – ומתבלבלים בשל כך אף יותר.

ועכשיו. תוכלו להתחיל לחשוב על תהליך המסע האבולוציוני הפנימי שלכם כאילו הוא נוכח ומתרחש תמיד, בין אם אתם יודעים זאת ובין אם לא. הבה נדבר באופן ספציפי יותר על תהליך זה, כדי שתקבלו עזרה נוספת בהבנתכם-העצמית ותוכלו להתחיל להתמקד בכיוון הנכון. אוכל להגדיר תהליך אבולוציוני זה – אשר קיים בכל היבטי התודעה, בכל הישויות ובכל המציאויות האורגניזמיות – כמסע מתמשך.

לעתים קרובות יש לאנשים חלומות שבהם הם נוסעים ברכבת או עומדים לעלות על רכבת וחרדים להחמיץ אותה, או שאיחרו את הרכבת, או שהם יורדים מהרכבת. לכל בני האדם כמעט יש חלומות חוזרים ונשנים כאלה. אלה הם חלומות אוניברסאליים שמופיעים מדי פעם. כשהם מופיעים, הם מספרים לכם על היחסים שלכם עם התהליך שלכם עצמכם. האם אתם מתקדמים עם תנועת הרכבת או האם אתם נותרים מאחור? התהליך נמשך ככל שהרכבת ממשיכה בנסיעתה, אולם לתודעת האגו יש בחירה. היא יכולה לבחור להתקדם או להישאר מאחור. הבחירות לא תמיד נעשות במודע, ובכל זאת הן נעשות מתוך התכוונות ברורה. אגב, כשלא מזדמן לכם חלום-רכבת, אין בזה משום אינדיקציה או הוכחה שאתם הולכים עם המסע הפנימי שלכם. הלא-מודע לא בהכרח מצליח לשלוח את מסריו אל המודעות, או שהמסרים עשויים להינתן בצורה אחרת.

לדוגמה, כשאתם בוחרים להיכנס לעבודת הנתיב, לחפש בתוך עצמכם ולמצוא משמעות רבה יותר לחייכם, זוהי בחירה בדיוק כמו כאשר אתם בוחרים שלא לעשות כן, בלי קשר לנימוקים ולתירוצים שאתם אולי מייצרים לעצמכם. כשאתם חיים את היום כאילו אין לו חשיבות, זוהי בחירה אקטיבית ומובהקת בדיוק כמו כאשר אתם מרשים לעצמכם להרגיש את הדחף

המאיץ בכם ללכת אחר המסע הפנימי שלכם. כשאתם פאסיביים ונרפים, זוהי בחירה באותה המידה כמו כאשר אתם פעילים ונוטלים יוזמה. כל אלה הן בחירות. האם אתם הולכים עם התהליך האבולוציוני הפנימי שלכם, או האם אתם נשארים מאחור?

הבחירה נקבעת לפי עד כמה אתם נכנעים לפחד ולהתנגדות הקיימים תמיד, שזו טעות טראגית. משום שאם אתם צריכים לפחד ממשוהו ולהתנגד למשוהו, הרי זה להתנגד לחוסר-תנועה, לקפיאה על השמרים, לסירוב ללכת עם התהליך המתפתח מתוך הווייתכם הפנימית ביותר, כמציאות החכמה והמשמעותית ביותר שניתן להעלות על הדעת. לכן ידידי, כשאתם מתנגדים ללכת עם התנועה הפנימית שהיא חכמה הרבה יותר ועמוקה בהרבה ממה שהשכל האנושי יכול לחשוב עליו, אתם מבצעים החלטה בעלת משקל רב. חשוב שתבינו את משמעות ההחלטה. מה משתמע ממנה? מה הן ההשלכות שלה?

ברצוני לומר כאן שההחלטה הנדונה היא יותר מאשר רק האם כן או לא להיכנס לעבודה כמו עבודת התיב. אפילו אם נעשתה החלטה כללית בעד עבודת התיב, יכולים בכל זאת להיות תחומים שבהם נותרה הסתייגות. "אני אלך [עם התהליך] רק עד כאן ולא הלאה. כאן אני לא אצטרף לרכבת הפנימית של התנועה שלי. כאן או שם אני אמשך להיאחז ואשאר מאחור. אני לא אשתנה בעניין הזה. אני אתקדם עד שם ואז ארד מהרכבת, אף שאני ממשך באותו הזמן לעשות את עבודת התיב בתחומים אחרים". אתם מבינים ידידי, במציאות הנפשית [העל-חושית, psychic] יש אפשרות להיות על הרכבת במובנים מסוימים, אך מחוץ לרכבת במובנים אחרים. למובנים אחרים אלה יש משקל רב משום שהם יוצרים חוסר איזון ופערים. האם ירדתם מהרכבת שלכם בתחומים מסוימים ידידי, ואולי השתכנתם בתחנת ביניים ואתם מנסים לעלות עליה שוב? האם אינכם תופשים שהרכבת לא מחכה? התנועה הפנימית שלכם הולכת עם התוכנית המולדת שלה וכשהאגו יורד [מהרכבת], התנועה הפנימית ממשיכה בדרכה. אז קשה הרבה יותר להדביק אותה שוב. כשאתם במצב בעייתי מסוג זה, אתם חווים מצבים נמשכים ונמשכים של דיסהרמוניה, חרדה, משבר, דיכאון ותהפוכות.

מבחינה מציאותית בלתי אפשרי כמובן ללכת תמיד במאה אחוזים עם התנועה הפנימית. אילו הייתם מודעים עד כדי כך, לא הייתם במצב האנושי. המצב האנושי הוא עצמו תוצאה של ניתוק ולפיכך אתם צריכים להיאבק כדי למצוא שוב את החיבור למציאות הפנימית. אף בן אנוש, אף אחד בעבודת-התיב לא יכול להתפאר ולומר שלעולם אינו עובר תקופות של אפלה ומשבר. הן בלתי נמנעות, וטוב שכן, משום שמצבים אלה עצמם הם תזכורות, מסרים ושלטי-דרכים המדרבנים אתכם להתאמץ שבעתיים ולמצוא שוב את ההרמוניה עם המשמעות הפנימית של התהליך האינדיבידואלי.

אני מדבר כאן על מצבים ממושכים של דיסהרמוניה, של בריחה, של התנגדות בקנה מידה גדול להתמודד עם תחומים מסוימים של העצמי. ניתן לבטא בפשטות את השאלה באופן זה: האם אתם מחויבים לחלוטין לכל העצמי שלכם, לכל האמת, לאי-התחמקות מוחלטת ולהתמסרות גמורה לרצון האל? רק אתם יכולים לתת על כך תשובה כנה. אתם יכולים בקלות לדעת את התשובה אם אתם רוצים לדעת אותה. אתם יכולים בקלות לקבוע האם ואיך אתם hold out [להחזיק מעמד, להושיט יד], מהם התחומים שבהם אתם hold back [לבלום, להימנע] ומביעים הסתייגויות, והיכן אתם מתכחשים לתהליך הקדוש שהוא התנועה הפנימית שלכם אל תוך המציאות האלוהית.

צורה כלשהי של מאבק נדרשת תמיד כדי לגרום לכם להבין את הסימנים, את המסרים, את הכיוונים של התהליך הפנימי שלכם, כדי לחזור אליו. כל עצירה היא עיכוב גדול הרבה יותר ממה שאתם תופשים. כשאני מדבר על עיכוב, אינני רוצה לתת רושם שאתם צריכים להיות נמהרים ונחפזים בעמדה המנטלית שלכם, אלא שעליכם להבין וללמוד לכוון את עצמכם לתנועת התהליך שלכם וללמוד להבין את מסריו ואת משמעותו, כמו גם את המשמעות של הפחד וההתנגדות שלכם אשר גורמים לכם לרדת מהרכבת ולהישאר מאחור.

אם אתם בוחנים בכנות את הליבה הפשוטה של הפחד וההתנגדות ומתרגמים את משמעותה, מה שיעלה אל פני השטח באופן בלתי נמנע הוא משוהו כמו זה: "אינני בוטח [trust] במציאות האלוהית. אינני בוטח בחיים האלוהיים. אינני בוטח בעצמי הגבוה שלי. אינני בוטח בבריאתו של האל וברצון האל עבורי ובתוכי. תחת זאת אני בוטח בהגנות-האגו שלי ובמחסומי ההגנה, לא משנה עד כמה הרסניים הם עשויים להיות. אני עלול להתחרט על הרסנות זו, אך היות שאני בוטח בה יותר מאשר באלוהים, אני אמשך איתה". אתם מעדיפים לבטוח במציאות-הדמה של תפישותיכם השגויות, של פחדים הקטנים והגנותיכם החלושות, של ביטחון מדומה, של אשליות, של העצלות והפיתוי של הדרך שמציבה את ההתנגדות הנמוכה ביותר. ביחוד אתם בוטחים באשליה שאין הכרח להתקדם יחד עם התהליך האבולוציוני שלכם. באופן זה אתם שוללים מעצמכם את עצם המודעות לקיומו.

אתם לא בוטחים ביופיה של התנועה הפנימית, ואתם בוטחים בקפיאה על השמרים. אינכם בוטחים באמת וכן בוטחים בהכחשת האמת. אתם בוטחים בלסגור את הרגישות [המודעות] למסרים של התהליך שלכם. לעולם אינכם נותנים לעצמכם הזדמנות לגלות עד כמה אלוהים, התהליך, האמת, והמחויבות המוחלטת להתעמת עם כל מה שקיים בתוכם ולפיכך ללכת עם התהליך שלכם, עד כמה הם ראויים לאמון, בעוד שאתם מתמלאים ייאוש מן האכזבות הבלתי פוסקות שלכם, ומסרבים לקשר אותן לעובדה שאתם בוטחים בעקביות בדברים הלא נכונים. אתם בוחרים לבטוח בתקוות מהרהורי לבכם בלבד. אתם

מצייתים לסיסמה שמה שאתם לא יודעים לא קיים ולא יפגע בכם. אתם מכחישים שאתם מחמיצים את הגשמת הפוטנציאל שבתוכם. כך אתם יוצרים תוספת אשליה, תוספת מציאות כוזבת, ונעשים אף יותר מנותקים, מבולבלים, מרוקנים – בחרים לא להבין מדוע ומאשימים את החיים על היותם גרועים. אתם פוחדים ואתם ומתנגדים לאמת וליופי, למציאות השפירה שיכולתם לחיות בה. כל זה אולי לא תקף לכולכם, אך אפילו אם הדבר תקף רק לחלק בכם, להיבטים מסוימים, הוא מייצג בזבוז ומאבק לא נחוץ.

שקלו את כל זה ידדי. הרהרו בשאלת האמון [trust] שאינו במקומו ובאי אמון [distrust] שאינו במקומו אשר גורם לכם להחליט לרדת מהרכבת ולהישאר מאחור, גם אם רק באופן זמני. חשוב מאוד שתתנו לעצמכם דין וחשבון על החלטות והאמון [trust] שלכם ותתעמתו עם סוגיות אלה, גם אם אתם מצליחים שלא לדעת שאתם מחליטים החלטות כל יום וכל שעה בחייכם. אלה הן החלטות אודות מה לחשוב, איך לראות אירועים בחייכם ואת התגובות שלכם על אירועים אלה, אודות השאלה האם לכוון את תשומת לבכם בחיי היומיום אל ההשלכות החיצוניות של המציאויות הפנימיות שלכם, או אל המציאויות הפנימיות עצמן. כל אלה הן החלטות שאתם מחליטים כל הזמן. אם תבחנו את עצמכם לגבי המשמעות של החלטות אלה – ולכך שאלה הן אכן החלטות – לכל הפחות תחדלו ליצור מציאות אשלייתית וכוזבת שמביאה כל כך הרבה כאב ופחד. "מציאות אשלייתית" נשמע כמו סתירה, אך זו לא סתירה, שכן אינכם חדלים לייצר ולהאמין במציאויות ארעיות ואשלייתיות. החיים עלי אדמות הם הדוגמה הטובה ביותר לכך.

לכן חיוני שתחקרו את עצמכם לעומק ותשאלו איך אתם מתייחסים לתהליך שלכם עצמכם ומה זה אומר; ואחרי שעניתם לעצמכם, השאלה הבאה צריכה להיות, מה משמעות התשובה הזו? האם אתם מרשים באמת לתנועה הפנימית להדריך אתכם? רק בהתחלה של כל החלטה כזאת נדמה שנחוץ להתאמץ כדי להחליט. אולם מאמץ זה בפני עצמו הוא אחת האשליות שיצרתם באמצעות אמונתכם העקבית בכזב – במקרה זה, שאי-תנועה אינה דורשת מאמץ ואילו תנועה היא מאבק. במציאות, המאמץ טמון בלהישאר מאחור ולהתנגד לתנועה, בעוד שחוסר מאמץ, קלות ורגיעה פנימית טמונות בהרמוניה שנבנית בין האגו לבין התהליך הפנימי של תנועה דרך החלטה להתקדם באותו הקצב, לגלות את משמעות התהליך.

דבר זה מביא אותי להיבט הבא של נושא זה, שהוא זה שאין שום אירוע בחייכם, גדול או קטן, חיצוני או פנימי, שאינו מסר מהותי או ביטוי משמעותי של התהליך כולו. המשימה והנתיב שלכם מורכבים מפיענוח מסרים אלה, מהבנת המשמעות מאחורי האירועים או מצבי הרוח שאתם נמצאים בהם. בה במידה שאתם משקיעים מאמצים מכוונים לעשות כן, כך תנחלו הצלחה, אם כי לא מיד ולא תמיד בקו ישר. אולם המשמעות תלך ותתפתח [evolve], בוודאות ובאין מעצור. ככל שזהו יותר המקרה, כך יהיו הביטחון, השלווה והשמחה שלכם עמוקים יותר. וגם להפך. משמעות חייכם והתנסויותיכם, מצבי הרוח והלכי הרוח שלכם, לעולם לא יקבלו משמעות עמוקה יותר בלי מאמץ רציני ומחויבות. בה במידה שאינכם משקיעים מאמץ ומחויבות כאלה, כך יהיו חייכם עקרים ומלאי-חרדות.

כשאתם חווים אירועים כהתרחשויות מבודדות ואקראיות, החיים חייבים להיראות חסרי משמעות, מפחידים, מבולבלים ומעיקים. כשאתם מתחילים להבחין במשמעותיות שלא תיאמן, בתבונה ובתכלית הנרחבות הרבה יותר של כל אירוע – איך הוא קשור עמוקות לכוליות חייכם החכמה והמיטיבה ואיך הוא חלק ממנה, חלק מן הרצף של חייכם – כי אז כל הפחדים והבלבול חייבים להיעלם, משום שכל מה שאתם חווים הוא בעל משמעות וחיבור עמוקים ביותר. מודעות כזו יכולה להיבנות רק כאשר מודעותכם החיצונית מוכנה להשקיע מאמץ ולהתגבר על הפיתוי הקיים תמיד להיכנע לכיוון המציב את ההתנגדות הנמוכה ביותר.

בדרך כלל אתם פשוט שמים אותו בצד – את האירוע או את מצב הרוח, את האקלים הפנימי, או את המצב המסוים של התגובה הרגשית – כאחד מאותם הדברים שקורים בגלל צירוף מקרים מבודד ובלתי קשור. למרות שחדלתם אולי לשלם מס-שפתיים לצירופי-מקרים, תגובותיכם הרגשיות עדיין מכוונות לזה, כאילו ההתנסות שאתם חווים היא תוצר של "זה". "אילו רק זה או זה היו קורים אחרת, הייתי מאושר", או "אם רק היה האדם המסוים הזה יכול להגיב אחרת, הכל היה טוב" – תגובות מופרות אלה, אף שאינן מבוטאות בהכרח בדיוק באותן המילים, מצביעות על אמונה שממשיכה להתקיים, שהחיים הם אקראיים ושהלך הרוח שלכם תלוי באירועים ובנסיבות שאין להם ולא כלום, או מעט מאוד, עם מציאות בעלת משמעות מעבר ל[מה שגלוי על] פני השטח. זו הסיבה מדוע אתם נעשים מדוכאים, חרדים, מבולבלים. רק כאשר אתם שואלים את עצמכם אודות כל דבר שקורה לכם בכל יום ובכל שעה בחייכם – "איך זה יכול להיות מסר, או שיקוף, או אינדיקציה, או סמל לתמונה שלמה על חיי ועל מסלולם שעדיין לא תפשי לגמרי"? – רק אז תקבלו תשובות בעלות משמעות, רק אז המציאות הפנימית המגובשת תחשוף את עצמה לפניכם. או אז, כל הפיסות הקטנות של חייכם, ההתנסויות שלכם, הלכי הרוח שלכם, יסתדרו במקומם הנכון.

האמינו לי ידידי, אין שום דבר שאתם חווים שאינו חייב להיות בדיוק כפי שהוא. אין זה משום שאיזו ישות אלוהית גזרה זאת עליכם ברוח של עונש או של גמול. חשיבה מסוג זה מחמיצה לחלוטין את העיקר. עדיף הרבה יותר לראות זאת כך:

ההתנסויות שלכם הן תוצר של המקום שבו אתם נמצאים במסגרת התהליך שלכם עצמכם. [עובדה] זו היא הסיבה מדוע אינכם יכולים להיות בשום מקום אחר.

הבה נניח שאורגניזם כלשהו, אנושי או אחר, הוא כועס מאוד ומרגיש דחייה-עצמית וחוסר סבלנות גדולים, משום שתהליך הצמיחה העצמית שלו הושלם רק כדי מחציתו. הבה נניח שילד הוא כועס וחוסר סבלנות, אשם ומרגיש דחייה-עצמית משום שהוא לא מבוגר עדיין. האם לא יהיה זה טיפשי? תהליך הצמיחה כשלעצמו הוא יפה, משמעותי וראוי לכבוד. אותו הדבר לגבי התהליך האבולוציוני, הכולל היטהרות מעיוותים ומשליליות. אם אורגניזם כלשהו נמצא רק במחצית צמיחתו, זהו בדיוק המקום שבו נמצא אורגניזם זה, ולגער בו – או שהוא יגער בעצמו – אין בכך כל טעם. רק כאשר המצב הנוכחי מתקבל במלואו ולא נחסם, כשמשמעותו והשלכותיה ברורות – ובכלל זה הערכת [assessment] ההשפעות של השליליות – רק אז תהליך הצמיחה חופשי להתפתח. דחיית המצב הנוכחי וכעס עליו הם מכשולים המשולים לבאריקדות, אשר מונעים מן ה"רכבת" לעשות את מסלולה. אם תחילו עיקרון זה על הרמה הפיסית, קל לראות זאת. דמיינו שאתם דוחסים אורגניזם פיזי צומח לתוך מיכל צר ממידותיו. הדבר יסכל את הצמיחה ויגרום נכות לאורגניזם. אותו הדבר לגבי תהליכים מנטאליים ונפשיים. אי הבנת הדינמיקה של הצמיחה, משמעותה ונחיצותה – על תהליך ההיטהרות שבה, התרחבות התודעה והעמקת התפישה – ולפיכך הרגשת חוסר סבלנות לגבי מצב הנוכחי – רק מובילים לשנאה-עצמית, להתכחשות, לדיכוי, להצדקה-עצמית ולהשלכה על אחרים. הדבר מוביל בתורו לתוספת שליליות, לאשמה אמיתית ולבלבול – בקיצור, לגרימת נכות לאורגניזם הצומח.

במבט שטחי עשוי אולי להיראות כאילו הגישה חסרת הסבלנות כלפי מצבו המוגבל של העצמי מצביעה על להיטות לצמוח ועל רצון טוב להגיע למצב ולמודעות מושלמים יותר. מאפיינים אלה הם כמובן הכישורים האלוהיים המקוריים שמאחורי הביטוי המעוות – וטוב לדעת זאת. אך חשוב באותה המידה לדעת שהדרך שבה הדבר מתבטא היא בעיוות והיא רחוקה מלקדם את תהליך הצמיחה.

אתם יכולים לראות היכן אתם עומדים אחרי שאתם משחררים את עצמכם מן הנטל והשליליות הנוספים והלא נחוצים של התכחשות למצבכם הנוכחי. התכחשות והדחקה מובילים להצדקה-עצמית, לאשמה הרסנית ולהאשמת אחרים. נתיב ההתמרה עוזר לכם להשיל את כל הנטל הזה. אז אתם יכולים לקלוט את מצבכם הנוכחי, דבר שלמענו נכנסתם לתהליך האבולוציה, שלמענו התחייבתם לעשות שרשרת של גלגולים. כך אתם מהווים חלק מהתוכנית האלוהית להביא אור אל תוך הריק. בכל מקום שבו המודעות [התודעה] הגלויה שלכם "שכחה" את החיבור שלה ואיבדה קשר עם טבעה האלוהי, שם נמצאת המשימה שלכם, שמיועדת לבסס מחדש את החיבור.

בורות לגבי עקרונות ואמיתות אלה מובילה לשנאת המצב הנוכחי שטרם נשלם, דבר המביא בתורו לשנאת העצמי, ולפיכך לפחד מהעצמי, ולפיכך להתנגדות להווייתכם כולה, [התנגדות] להתבונן בה ללא משוא פנים, לעשות לה הערכה אובייקטיבית ולהערות לתוכה את האמת. אתם יכולים לראות את הרצף ההגיוני של האירועים הנפשיים מודגם כאן בבירור. כשתחדלו לפחד מעצמכם ולשנוא את עצמכם, לא תפחדו מן המסע ולא תתנגדו לו. תלכו איתו. כשאינכם ממה לפחד בתוך עצמכם, אין לכם מה לפחד ממסע החיים, משינוי. להפך, אתם תחפשו את הנופים האחרים בשמחה ובהתרגשות, מתוך אמון [trust] מוחלט. אתם חייבים להבין יחידי את הקשר שאין לשנותו בין פחד מן העצמי לפחד מן החיים, בניגוד למחויבות מוחלטת לכל העצמי, המובילה ליתר איבוד הפחד מהעצמי, ליתר אמון בעצמי, אמון בחיים. לקחת מחויבות מוחלטת על עצמך פירושו מחויבות מוחלטת ללכת באופן הרמוני עם תנועת התהליך שלכם. לשנוא ולדחות את מצבכם הנוכחי פירושו לפחד מעצמכם, שפירושו להציב מחסום בפני המסע והתנועה שלכם. פירושו של דבר "להחמיץ את הרכבת".

כל תהליך הוא שלכם במהותו ושונה מן הבא אחריו. לכל אינדיבידואל יש מציאות משלו או משלה, אף שמציאות זו חייבת לתאום את המציאות של היקום ולהתבסס על חוקיו ועל אמיתותיו. קבלת המצב שבו אתם נמצאים מובילה אתכם ללכת עם התנועה שלכם, עם התהליך שלכם, ולהוציא ללא מורא את כל מה שעשוי להימצא בכם. ידידי, תנו למילים אלה לשמש לכם תמריץ והשראה לקחת מחויבות מלאה יותר ומוחלטת יותר על כל העצמי שלכם, שכן בדרך זו תמצאו את האמון בתהליך הפנימי שלכם ותבינו את יופיו האלוהי באמת! תכירו את שפתו שתתקשר את עצמה אליכם ושדרכה תגלו את יופיו לאין שיעור של תהליך זה, את חוכמתו, את משמעותו, ואת השלווה האצורה בו. תרגישו את החיות המתמשכת שאתם יודעים שנמצאת ברשותכם ושאתם חלק ממנה, בלי להתחשב במניפסטציות החיצוניות [במה שקורה בחוץ]. המניפסטציות החיצוניות הן כשלעצמן, כפי שאמרתי, חלק משמעותי וחי של השלם, גם אם הן עשויות להיראות באופן רגעי כדבר כואב, כעור ולא חי. אך כשאתם יוצרים את הקשר בין המניפסטציות [מה שקורה] לבין התהליך שלכם, התפישה שלכם חייבת לעבור שינוי דראסטי. מה שחוויתם כחסר היגיון – ולפיכך כמפחיד וכעור – מתמלא לפתע במשמעות אלוהית.

מספר חוקים חלים על התהליך האבולוציוני הפנימי. אין לבלבל חוקים אלה עם החוקים הכלליים של היקום, החלים על כל מצבי התודעה ועל כל הישויות. הם חלים על אלה שמעבר לתהליך האבולוציוני, על אלה שעדיין לא נכנסו לתהליך האבולוציוני, וכן על אלה שמצויים בתוכו. אך בנוסף יש חוקים לתהליך עצמו, החלים רק על אלה שנכנסו לתוך תהליך זה.

כמה מחוקים אלה תלמדו במהלך הרצאותינו העתידיות. עתה ברצוני לדבר על שני חוקים חשובים מסוג זה, שיועיל לכם מאוד לעבוד איתם.

החוק הראשון הוא שככל שהמודעות הפנימית של האדם לגבי התהליך שלו מתקדמת יותר – או במילים אחרות, ככל שהפוטנציאליות הרוחנית של האדם ללכת עם התהליך, להיות מודע לו ולהבין אותו ואת משמעותו גדולה יותר – כך יש יותר ההשלכות אם האדם לא מפתח פוטנציאליות זו. אם אתם לדוגמה, מוכנים ללכת בנתיב תובעני כזה של עימות-עצמי וצמיחה, אולם אתם מתנגדים לחוויות שלכם ולהלכי הרוח שלכם, אתם תהיו נעדרי שלוה, שמחה, משמעות וחיות. לא כך עם אינדיבידואל שפשוט לא הגיע עדיין לנקודה שבה הוא יכול ללכת בנתיב התמרה.

כשאני מדבר על השלכות, אני לא בהכרח מתכוון לטרגדיה, אף שגם זהו חלק מן העניין. ככל שגדול הפער בין הפוטנציאליות הרוחנית שלכם לבין הכיוון שאתם הולכים בו בפועל בחייכם, כך חמורות יותר ההתנסויות שלכם. אך לעתים קרובות אין זה אירוע טראגי שמצביע על פער כזה. לעתים קרובות יותר יהיה זה מצב כרוני של דיכאון, של חרדה, ושל מנותקות ממש. אותו העיקרון חל על אלה שכבר נמצאים בנתיב התמרה. הם עשויים באופן כללי להיות מחויבים לו, אך חלק מעצמם נותר מסויג. לא הכל בתוכם מחויב לתהליך, הם נרתעים בפחד, בבושה, בשמירה על סודיות ועל תקוות שווא שפל זה לא ישנה כלום. העיוורון הבלתי נמנע שנובע מכך, אפילו אם הוא רגעי בלבד, חייב לחולל התנסויות שהן לא מובנות, מכאיבות, מדאיגות, מבלבלות או שפשוט גוזלות מכם שלוה רגעית.

למדו להתבונן בחייכם מדי יום ואפילו מדי שעה כדי לראות מה מגלים לכם מצבי הרוח, ההתנסויות והתפישות שלכם אודות התהליך שלכם. עתה תוכלו ללכת עם התהליך ולזהות שההפרעה היא השתקפות של עיוורון כלשהו. העיוורון טמון לעתים קרובות בכיוון שונה לחלוטין מזה שאתם פוחדים ממנו ומניחים באופן מודע-למחצה. ברגע שאתם יודעים את הדבר, יש לכם החופש והאפשרות להשתמש בידע זה כמדד, כשער, כמפתח.

האם אתם חייבים להרשות לפער בין התהליך שלכם לבין מצב האגו שלכם להצטבר לכדי אלמנטים מטרידים אף יותר, כך שההשלכות נעשות אפילו יותר לא נעימות? אין זה עונש ידידי. האל בחסדו בנה כך את הדברים, כדי לעזור לכם לא להישאר מאחור בקיפאון חסר טעם על השמרים, כדי להעניק לכם תמריץ, אם רק תבחרו לפתוח את העיניים, להשתמש בחוויות אלה ולהתפלל עמוקות להדרכה כדי להבין, כדי להניח לעצמכם להיות פתוחים להדרכה ולהפקיד את עצמכם בידי רצון האל ולזרום איתו. הניחו לעצמכם להינשא עמו.

עשו, מצד אחד, כל מאמץ אפשרי לראות, להבין, לחפש עמוקות אחר משמעות, להתגבר על התנגדות. מצד שני, היכנעו [התמסרו] לתנועה הפנימית שתישא אתכם. אלה אינן שתי עמדות סותרות. הן תלויות זו בזו הדדית. נצלו את מאפייני-האגו החיוביים לצורך המאמץ להתגבר על התנגדות, וכן מסרו את שליטת האגו בידי ההדרכה האלוהית של הרצון והתנועה הפנימיים. יש לכם הפוטנציאל, אם אתם ממשיכים בכך, ליצור חיים שלווים ומאושרים ללא דופי. בשל היותכם בתוך קליפת העיוורון האנושי, אתם נאלצים להיאבק בהיבטים הלא ממומשים והלא מפותחים בתוך עצמכם. נצלו כל הזדמנות להימנע מלהישאר מאחור. כך תמנעו במידה ניכרת את ההשלכות. המידה [הדרגה] היא כל מה שמשנה באמת, שכן מידה מסוימת של עיוורון, כפי שאמרתי, היא בהחלט בלתי נמנעת.

ככל שאתם מתקדמים בנתיב, כך אתם נעשים מודעים יותר למשמעות הפנימית של התהליך. אתם יכולים לקחת את מצב הרוח המטריד הזעיר ביותר ולשאול את עצמכם: "מה המשמעות של זה לגבי התהליך הפנימי שלי? היכן אני עיוור? מה ניתן לראות בצורה אחרת?"

החוק השני שברצוני לדבר עליו הוא יצירת קשרים. כשרואים את הקשר [בין דברים], התהליך מתפתח במלוא הדרו. כשלא רואים את הקשר, התהליך נותר חבוי והאירועים נראים מבודדים ומדאיגים. עליכם לראות את הקשר בעיקר בין חוויותיכם החיצוניות לבין התהליך הפנימי, מצד אחד, ומצד שני, בין עמדות פנימיות שנראות לחלוטין לא קשורות זו לזו. הניחו לי לדבר בקצרה על שני אלה.

הראשון – קשרים בין החיים החיצוניים לבין מצבי הרוח, התגובות והתהליך הפנימיים – ניתן לעשות רק בדרך שציינתי קודם: ראשית, שקלו את האפשרות של קשר כזה, היפתחו לתפוש אותו. ברגע שאתם מעלים את השאלה ונפתחים לקבלת התשובה, המשמעות תתקשר את עצמה אליכם, במוקדם או במאוחר. ככל שהמשמעות מתבהרת, ככל שאתם מתחילים לראות את כל החוויות כאירועים משמעותיים במהותם המיוחדים למציאות הפנימית שלכם כולה ולנתיב שלכם כולו, וכן לכל חלקיק שלהם, תתחילו להבין את החיים בצורה שהיא חדשה לחלוטין ומחוברת הרבה יותר.

הקטגוריה השנייה, לראות את הקשרים בין היבטים פנימיים – בין היבטים בעייתיים לדוגמה – זהו דבר שאתם מתחילים לחוות ככל שאתם מתקדמים בנתיב. אולם הרבה יותר מכך יכול להתרחש ואכן יתרחש. אתם מגלים, במהלך ההליכה בנתיב, בעיות מנותקות לכאורה – כגון מגרעות, חסרונות, אי-טוהר, קונפליקטים, קשיים, בעיות שאתם מתעלמים מהן כרגע – ונדמה שאין כל קשר ביניהן. ובכל זאת, ככל שאתם נכנסים עמוק יותר, יש קשר ישיר בין העמדות וההיבטים המנותקים לכאורה.

לדוגמה, איזה קשר יכול להיות בין הקושי לבנות מערכות יחסים מספקות לבין חסימה בקריירה? או איזה קשר יכול להתקיים בין עמדה חמדנית ודוחפנית [pushy] לבין נאמר, חוסר סיפוק מיני? או בין כניעות, חוסר אסרטיביות-עצמית, מצד אחד, לבין עוינות סמויה מאידך? אוכל לתת עוד הרבה דוגמאות כאלה. ראיית הקשר ביניהן תעניק לכם תחושה בריאה של משמעות וסוג חדש של הבנה. לפתע הדברים כבר לא עד כדי כך מקוטעים ומעוררי-חרדה.

בהתחלה אולי רק תחושו בקשרים כלליים, אך מעט מעט תיווצר הבנה מעמיקה, אמיתית וחזקה. חלקיו של השלם מצטרפים זה לזה. אין בכם שום דבר שלא מתחבר לכל הדברים האחרים, בין אם טובים, רעים, שוויוניים [indifferent], חיוביים או שליליים. לא רק היבטים חיוביים למיניהם שנראים שונים בסוגם זה מזה הם מחוברים, לא רק היבטים שליליים למיניהם הם מחוברים, אלא היבטים חיוביים ושליליים גם הם קשורים ישירות ברמה הפנימית.

כדי לבסס את ראיית הקשרים, אתם יכולים וצריכים לנצל את יכולותיכם המנטליות עד כמה שניתן, ברוח של תרגול השכל [mind] שלכם. אולם התובנות חייבות בראש ובראשונה לבוא מבפנים. עליכם להרשות לכושר האינטואיטיבי שלכם לספק לכם את הקישורים. עתה הכל ילבש צורה חדשה, הכל יעוצב מחדש.

חשוב מאוד מבחינתכם להבין שני חוקים אלה. הבנתם תעזור לכם לבחור במתכוון לגלות מהי משמעות חייכם החיצוניים במונחים של התהליך הפנימי שלכם. חדשו את הבחירה ואת המחויבות היומיומיות לבטוח בתנועת התהליך הפנימי. לכו בעקבותיו ואל תישארו מאחור. ככל שתברו לעשות כן, כך יתרונו יותר התודעה והמערכת האנרגטית שלכם, וחייכם יתמלאו ביתר אושר, שלוה, ביטחון ומשמעות – משמעות במונחים של התהליך היצירתי בשלמותו, לא רק לגבי תקופת חיים בודדת זו. אתם תדעו ותחושו עמוקות שאתם חלק מתהליך גדול יותר, אשר במסגרתו, תקופת חיים קטנה ויחידה זו אינה אלא חוליה קטנה בשרשרת ארוכה מאוד.

בשעה שאני נפרד מכם ומעניק לכם ברכות ואהבה, ברצוני לומר לכולכם שיש כל כך הרבה צמיחה, כל כך הרבה שינוי המתרחשים אצל רבים כל כך מידידי. יש כל כך הרבה מסירות כנה לנתיב שלכם וכל כך הרבה פירות אמיתיים שאתם מתחילים לקטוף. זהו מראה יפהפה עבורנו ברוח. אנו רואים את צורתו, אנו רואים את אורו, אנו רואים את הדרו. ואנו יודעים את ערכו, כיצד אתם תורמים לחיים כולם עם כל צעד קטן ויחיד של התקדמות שאתם עושים. אתם מבורכים כולכם, ידידי היקרים יקרים. היו בשלום.

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סולי.